

Arrest

nr. 156 421 van 13 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. RASKING en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 oktober 2011 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 16 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een

schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 83 028 van 14 juni 2012 de beslissing bevestigt.

Op 16 juli 2012 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 19 mei 2011 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 juli 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.05.2011 werd ingediend door:

E. H., F. Z. (R.R.: ...) nationaliteit: Marokko geboren te Berkane op (...)1986 adres: (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw beweert dat zij instaat voor de zorg van haar zus, mevrouw T. E.H., die lijdt aan levercirrose. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat mevrouw T. E.H. mantelzorg nodig zou hebben. Indien dit toch zou blijken, kan mevrouw T. E.H. een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Betrokkene verwijst naar artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en het feit dat ze met haar zus een feitelijk gezin vormt. Betrokkene wist dat haar verblijf enkel werd toegestaan in het kader van haar asielpprocedure. Zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming werden haar niet toegekend. Betrokkene probeerde reeds eerder naar België te komen met een visum type D als student. Betrokkene werd ondervraagd en zij bleek weinig op de hoogte te zijn van de studies die zij zou aanvatten, de vakken die zij zou volgen, zij kon evenmin motiveren waarom zij koos voor die studierichting,... (informatie van het Belgische Consulaat-generaal te Casablanca). Het visum werd haar toen geweigerd. Het heeft er op zijn minst de schijn van dat mevrouw manieren zoekt om een verblijfsmachtiging te bekomen voor België. Het is echter aan mevrouw om aan te tonen dat zij de aanvraag niet kan doen via de Belgische diplomatieke post in Marokko. Het feit dat ze nu zou samenwonen met haar zus toont op zich niet aan dat ze de aanvraag onmogelijk kan indienen via de Belgische diplomatieke post of dat het bijzonder moeilijk zou zijn om dat te doen. De buitengewone omstandigheid werd niet aangetoond.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 ononderbroken in België zou verblijven, Nederlandse taallessen volgt en Frans spreekt, werkbereid is en een getuigenis van haar zus voorlegt, is op zich bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 18.06.2012 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 16.07.2012 en verblijft illegaal in België. De duur van de procedure — namelijk ongeveer 8 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Op 26 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van DC, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E. H., F. Z. geboren te Berkane op (...)1986, nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.
- 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene heeft op 13.10.2011 een asielaanvraag ingediend. De asielaanvraag werd afgesloten op datum van 18.06.2012. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend. Mevrouw betekende op 16.07.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan zij geen gevolg gaf.
- Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:
O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, mevrouw heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 16.07.2012."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod kaduuk worden.

Verzoekster kan niet worden gevolgd dat er 'samenhang' tussen de beslissingen zou bestaan door het loutere feit dat een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 wordt aangevoerd, nu zij gehuwd is met een persoon die de Nederlandse nationaliteit heeft en in België verblijft. In tegenstelling tot het betoog van verzoekster leidt de thans aangevoerde schending ook niet tot de conclusie dat er enige samenhang zou bestaan tussen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en de beslissing die werd genomen ingevolge de aanvraag. Verwerende partij voegt ter terechtzitting overigens terecht toe dat het huwelijk pas op 29 september 2014 werd gesloten en dat de gemachtigde van de staatssecretaris er aldus geen kennis van had op het ogenblik van de bestreden beslissingen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing), die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster zet het volgende uiteen:

3.2 Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris/minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007).

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de elementen van integratie en het door de verzoekster aangehaalde langdurig verblijf in België, geen buitengewone omstandigheden uitmaken aangezien deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien wist verzoekster dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verzoekster verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 16 juli 2012 en verblijft illegaal in België. De duur van de procedure, namelijk ongeveer 8 maanden, was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verzoekster betoogt dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt doordat zij al bijna 7 jaar ononderbroken in België verblijft en gedurende al die tijd heeft gezorgd voor haar zus die om medische redenen is geregulariseerd en waarmee zij een feitelijk gezin vormt.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het argument van haar zus het volgende gemotiveerd:
"Mevrouw beweert dat zij instaat voor de zorg van haar zus, mevrouw T. E.H., die lijdt aan levercirrose. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat mevrouw T. E.H. mantelzorg nodig zou hebben. Indien dit toch zou blijken, kan mevrouw T. E.H. een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Betrokkene verwijst naar artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en het feit dat ze met haar zus een feitelijk gezin vormt. Betrokkene wist dat haar verblijf enkel werd toegestaan in het kader van haar asielprocedure. Zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming werden haar niet toegekend. Betrokkene probeerde reeds eerder naar België te komen met een visum type D als student. Betrokkene werd ondervraagd en zij bleek weinig op de hoogte te zijn van de studies die zij zou aanvatten, de vakken die zij zou volgen, zij kon evenmin motiveren waarom zij koos voor die studierichting,... (informatie van het Belgische Consulaat-generaal te Casablanca). Het visum werd haar toen geweigerd. Het heeft er op zijn minst de schijn van dat mevrouw manieren zoekt om een verblijfsmachtiging te bekomen voor België. Het is echter aan mevrouw om aan te tonen dat zij de aanvraag niet kan doen via de Belgische diplomatieke post in Marokko. Het feit dat ze nu zou samenwonen met haar zus toont op zich niet aan dat ze de aanvraag onmogelijk kan indienen via de Belgische diplomatieke post of dat het bijzonder moeilijk zou zijn om dat te doen. De buitengewone omstandigheid werd niet aangetoond."

Waar verzoekster tracht aan te tonen dat er wel sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM gaat zij niet in op de vaststelling van de verwerende partij dat de relatie met haar zus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. In het geval van relaties tussen meerderjarige zussen heeft het EHRM er inderdaad al op gewezen dat het louter samenwonen niet voldoende is doch dat er ook een zekere afhankelijkheid dient te bestaan. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003)

stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémen-taires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers en zussen. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze “alleen woont” en weerlegt het motief niet dat ze geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat haar zus mantelzorg nodig zou hebben. Aangezien verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, dient niet verder te worden ingegaan op haar bespreking van artikel 8 van het EVRM. Ook op dit vlak maakt verzoekster niet aannemelijk dat de motivering gebrekkig is of dat de verwerende partij een foutieve toepassing zou hebben gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het argument dat verzoekster niet langer welkom is bij haar familie in het land van herkomst omdat ze een relatie heeft met een Koptische Egyptenaar, mist thans feitelijke grondslag, nu verzoekster ter terechtzitting een huwelijksakte van 29 september 2014 voorlegt waaruit blijkt dat ze gehuwd is met een Nederlander van Marokkaanse afkomst.

Ten slotte stelt verzoekster dat ze in de materiële onmogelijkheid is om terug te keren naar Marokko wegens een gebrek aan financiële middelen. Uit haar aanvraag van 19 mei 2011 blijkt evenwel niet dat verzoekster zich heeft beroepen op het gebrek aan financiële middelen ter verantwoording waarom het voor haar onmogelijk of zeer moeilijk is om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Verzoekster kan verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit argument, nu zij dit voor het eerst ter kennis brengt aan de verwerende partij.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN